

ΘΑΝΑΤΟΣ ΠΑΛΛΗΚΑΡΙΟΥ

Διήγημα

Συνέχεια, ἴδε σ. 161.

Β'

Ἐφεραν τὸν καλλίτερο γιατρό τοῦ Θαλασσοχωριού. Σπουδασμένος γιάτρος, μὲ τῶνομα. Πολλοὺς εἶχε γλυτώσει ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Χάρου. Ἀλήθεια πῶς οἱ Θαλασσοχωρίταις τὸν ἐπαιρναν πάντα τὴν τελευταία στιγμή, ἀφοῦ ἀπελπίζονταν ἀπ' τοὺς κομπογιαννίταις κι' ἀπ' τῆς γιάτρουςαίς. Γι' αὐτὸ κι' ἐκεῖνος δειχόνταν ὄλο θυμωμένος· ὄχι γιατί ἔχανε τίποτε ποῦ δὲν τὸν γύρευαν προτῆτερα, καθὼς ἔλεγεν, ἀλλὰ γιατί κιντύνευαν χάρισμα τῆ ζωῆ τους οἱ κουτεντέδες ποῦ πίστευαν τοὺς τσαρλατάνους. Ἐκανεν ὅμως κι' ἔτσι τῆ δουλειά του, καὶ ἀφοῦ τὸν γλύτωνα τὸν ἄρρωστο, ξεθύμαινε 'ς τὸ βροσιδί, τὸν πλήρωνες δὲν τὸν πλήρωνες. Τὸν φοβήθηκαν οἱ ἄνθρωποι, τοὺς ἐπαιρνε τὸν ἄερα· 'ς τὰ στερονὰ τὸν συνείθισαν, καὶ δὲ μποροῦσαν νὰ κάμουν χωρὶς αὐτόν. Ἐδειχνε πιότερο σὰν καπετάνιος, παρὰ σὰ ντοτόρος. Αὐτῆ τῆ φορὰ ὁ Μάρκος ὁ Κανίνιας, ὁ Γιαννάκος ὁ Ταρνάνας καὶ ἡ Ταρία Ταρέλα φέρθηκαν φιλότιμα καὶ φρόνιμα· 'ς τοῦ γιατροῦ ἔτρεξαν ἀμέσως, καὶ δὲν ἄκουσαν τῆ Δήμαινα ποῦ γύρευε νὰ πάσουν τὴν κοκῶνα Μαριγῆ τὴν πολιτίσσα, ποῦ ξόρκιζε τὸ μάτιασμα, πρόφτανε τῆ βεντεροῦγα, ἴσαζε τὰ βγαλμένα κόκκαλα, κι' ἦταν καλὴ γιὰ κάθε τι.

Τὸ εἶδεν ὁ γιάτρος τὸ πόδι. Μωρὲ τί διαβολεμένο χτύπημα ἀπάνου 'ς τὴν κοῦπα, μὲς 'ς τῆ θηλειά τοῦ ποδιarioῦ. Τὸ κύτταζε καλὰ, κι' ἀμέσως τὸ ἔδετε σφιχτὰ μέσα 'ς τὰ καλάμια, τὸ καλάμωσε, καθὼς λέν, καὶ τοῦ λέει: Μὴν τὸ κουνήσης· τὸ πόδι σου θὰ γίνῃ καλὰ, μὰ χρειάζεταιαι ἀχμποσον καιρό, καὶ πολλὴν ὑπομονή. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ θρέψῃ τὸ νεῦρο καὶ θὰ γίνῃ καλὰ τὸ πόδι σου. Μόνον τὸ καλὸ ποῦ σοῦ θέλω, μὴν τὸ πειράξης. Κ' ἔλεγε καὶ ξανάλεγε: «Μὴν τὸ πειράξης!» Γνώριζε τί κεφάλια ἀγύριστα εἶνε οἱ Θαλασσοχωρίταις.

Ὁ Μῆτρος ὁ Ρουμελιώτης εἶχε πλατεῖα καρδιά καὶ μεγάλ' ὑπομονή. Ἀλλὰ τὸ κακὸ ποῦ τὸν ἤρε ἦταν κατὰρα Θεοῦ. Οἱ Θαλασσοχωρίταις εἶχαν χίλιαις γνώμαις γιὰ τὸ ἴδιο ποῦμμα· γιὰ τὸ Μῆτρο μιά γνώμη εἶχαν. Ὁ Μῆτρος εἶνε παλληκαρὶ! Οἱ Θαλασσοχωρίταις τ' ἀναγελοῦσαν τὰ γράμματα· τὴν παλληκαριά τὴν προσκυνοῦσαν. Ὁ Μῆτρος δὲν ἐπάτησε τὸ πόδι 'ς τὸ σκολιό. Στὸν ἥλιο, 'ς τὸν ἄερα καὶ 'ς τὰ κύματα δασκάλεψε, κι' ἀπὸ μικρὸς μεγάλωσε. Συνειθισμένην εἶχε θωριά. Τὰ στήθη του δὲν ἦταν χορταριασμένους πύργους, οὔδε σὰν κάστρο ἢ κεφαλή του. Οὔτε ψηλός, οὔτε κοντός· λιγνός

παρὰ παχύς, μελαχρινός μ' ἓνα λιανὸ μουστάκι καὶ φουντωμένα σγουρόμαλλα· στοαβὰ τῆ σκούφια του, κι' ἓνα ζουνάρι κόκκινο χιλιόδιπλο 'ς τῆ μέση του· μ' ἓνα φανελένιο πουκάμισο περνοῦσε τοὺς χειμῶνες καὶ τὰ καλοκαίρια του. Κι' ὅμως κι' ἀπ' τῆ συνειθισμένη αὐτῆ θωριά ξεχύνονταν ἡ λεβεντιά 'ς τὸν ἄερα ποῦ εἶχε, 'ς τῆ περπατησιά, σὲ κάθε του ματιά, σὲ κάθε κούνημα. Καὶ ὁ Μῆτρος ὁ Ρουμελιώτης μὲ τὰ εικοσιπέντε χρόνια του, τὸ κορμί ποῦ δὲν ἐφάνταζε, τῆ ντροπαλῆ ἀπάνου κάτου ὄψι, κόσμον μποροῦσε νὰ χαλάση καὶ κόσμον νὰ χτίση. Κανείς δὲν τοῦ ἔβγαине 'ς τὸ δρόμο· μὲ τῆ γροθιά του ἔρριχνε κάτου βούβαλο. Κάρφωνε τὰ πόδια του 'ς τῆ γῆ, καὶ κανείς δὲ μποροῦσε νὰ τὸν παρακουνήση. Μιά μέρα ὁ Γιαννάκος ὁ Ταρνάνας, ὁ Μάρκος ὁ Κανίνιας κι' ἡ Ταρία Ταρέλα πολεμοῦσαν ὦρα ὀλόκληρη νὰ τόνε ξετοπίσουν, κουλουριασμένοι 'ς τὰ πόδια του· τίποτε· βράχος ἄσειστος· ὅσο ποῦ 'ς τὸ τέλος ἀπ' τὸν ἔδρωτα κι' ἀπ' τὸν ἀγῶνα ζαλιστήκαν οἱ ἄνθρωποι καὶ κόντεψε νὰ τοὺς ἔρθῃ κόλπο. Μὰ τὰ ποδιάρια ἐκεῖνα τὰ σιδερικά, τάλύγιστα, πετοῦσαν, ξετινάζονταν, καὶ στριφογύριζαν, σὰν ἀπὸ φτεροῦ κι' ἀπὸ φλόγα κι' ἀπὸ ἄνεμο πλασμένα, τὴν ὦρα ποῦ ἔσερνε τὸ χορὸ τὸ παιδί τῆς Δήμαινας. Κάθε χρονιά, 'ς τὸ πανηγύρι τ' αἰ Λιᾶ, 'ς τὰ πλάγια τοῦ Ζυγοῦ, ἐκεῖ ποῦ τρέχει τὸ κορὸ τὸ νερὸ καὶ τὰ πλατάνια ἀπλώνουν μὲ τὰ φύλλα τους μιά σκέπη ξεκουραστικὴ πλασμένη ἀπὸ δροσιαίς, ἴσκιους καὶ γλυκοφιθυρίσματα, ἐκεῖ 'ς τὰ κλέφτικα λημέρια μιά φορὰ, ὁ Μῆτρος ὁ Ρουμελιώτης, φουστανελλοφορεμένος, ὅπως πήγαιναν κι' ἄλλοι πανηγυριώταις, μὲ τὴν χουστὴν ἀρματωσιά τοῦ παπούλη του, πρωτοπαλλήκαρου τοῦ ξακουσμένου τοῦ Μακρῆ, πήγαινε καὶ χόρευε· λὲς καὶ τὸ εἶχε τάμα. Κ' οἱ πανηγυριώταις ἄφιναν τὸ δικό τους τὸ γλέντι κι' ἔκαναν κύκλο γύρω του κι' ἀγνάντευαν καὶ ξεχιοῦνταν. Κάθε του βῆμα 'ς τὸ χορὸ, γοργὸ γοργὸ κι' ἀνάλαφρο, ἔσταζε γλύκα καὶ σκορποῦσε λεβεντιά. Σ' ἔφερνε 'ς ἄλλον κόσμον· 'ς τὸν κόσμον τῶν παραμυθιῶν καὶ τῶν ἀντρεωμένων ποῦ χόρευαν 'ς τὸν κάμπο μὲ τοὺς νιοὺς κι' ὕστερα παραιτοῦσαν τὸ χορὸ καὶ πάλευαν 'ς τὰ μαρομαρένια ἀλώνια μὲ τὸ Χάρου. Κ' ἡ γυναίκες ποῦ τὸν ἔβλεπαν ἐκεῖ, μῆνες ὕστερ' ἀπ' τὸ πανηγύρι τὸν εἶχαν μὲς 'ς τὸ νοῦ τους καὶ τὸν καμάρωναν· κι' ἔρχονταν συντροφικίς ἀπ' τὰ χωριά τὰ πλαγινά, ἀκόμα κι' ἀπ' τῆς ἄλλαις πολιτείαις, κάθε χρονιά, 'ς τὸ πανηγύρι τ' αἰ Λιᾶ, ὄχι τόσο γιὰ τὸ πανηγύρι, ὅσο γιὰ τὸ χορευτῆ.

Ἐκεῖ τὸν εἶδεν ἡ Φροσύνη τοῦ Σεβδᾶ, πρώτη νοικοκυροπούλα 'ς τὸ Μελίσι, τρεῖς ὥραις μακριὰ ἀπὸ τὸ Θαλασσοχωρι. Τὸν εἶδε καὶ τὴν εἶδε, καὶ τὰ ταίριασαν. Κ' ὕστερ' ἀπὸ μῆνες,

κατὰ τὴν ἀνοιξι, ἔστειλε ὁ γέρος Σεβδάς προξενεῖα ἔς τὴν Δήμηνα, κ' ἡ προξενεῖα τελείωσε μὲ τὸ καλὸ κ' ἔγιναν καὶ τ' ἀρεθωνίσια ἔς τὸ Μελίσσι. Στ' ἀρεθωνίσσια ἐπῆγεν ὁ Μῆτρος μὲ τὴ μάνα του, μὲ τὸ Γιαννάκο τὸν Ταρνάναμας, μὲ τὸ Μάρκο τὸν Κανίνια καὶ τὴν Ταρία Ταρέλα, τοὺς ἀχώριστους, καὶ μ' ὄλο τὸ συγγενολόγι. Κ' ὕστεο' ἀπὸ λίγαις μέραις ξαναπῆγε πάλι μὲ τοὺς ἴδιους, γιὰ νὰ δώσουν ἔς τὴν ἀρεθωνιστικιὰ τὰ χρύσματα, κατὰ τὴ συνήθεια, πανιά ἐξῆντα νούμερο καὶ στόφαις, κ' ἕνα βραχιόλι καὶ μιὰ ντουζίνα ζάρφια ἀσημένια. Καὶ γλέντησαν δὺὸ μέραις μὲ τὰ βιολιά, καὶ τὸ στεφάνωμα θὰ γίνονταν ἀπόλαμπρα. Μὰ πρὶν νάρθῃ ἡ λαμπρόη, τὸν ἤρε τὸ μεγάλο τὸ κακό. Δὲν πρόφτασε νὰ ξαναπάῃ ἔς τὸ Μελίσσι.

Πολλαὶς εἶχαν ζηλέψει τὴν τύχη τῆς Φροσύνης. Καὶ μιὰ κόρη Θαλασσοχωρίτισσα, μιὰ μικρὴ μελαχρινὴ ξεπεταχτή, γεμάτη γέλια καὶ καμώματα, ἡ Μόρφω τῆς Γαρουφαλιάς, ἡ Τρελλομόρφω, ὅπως τὴν ἔκραζεν ἡ γειτονιά, κόντευε νὰ σκάσῃ ἀπ' τὸ κακό της σὰν ἄκουσε τ' ἀρεθωνίσια· δὲν ξαναφάνηκε ἔς τὸ χαγιάτι γιὰ νὰ ποτίσῃ τὰ μυριστικὰ της ψιθυρίζοντας τὸ «μαῦρο γεμενί», τ' ἀγαπημένου της χοροῦ τὸ Τρηγοῦδι καὶ ῥίχνοντας τριγύρω της γλυκειαὶς ματιαὶς, κ' ὅποιον λάχαιναν. Μόνο τὸ βράδου βράδου κάποιαις γειτόνισσαις ἀνάμειο' ἀπ' τὰ σκοῦρα τῶν παραθυριῶν τοὺς τὴν εἶδαν δύο τρεῖς φοραὶς νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μῆτρου σκεπασμένη μ' ἕνα σάλι ὡς τὴν κορφή. νὰ κοντοστέκεται μπροστὰ ἔς τὸ φωτισμένο παραθύρι του, νὰ σηκώνῃ πρὸς αὐτὸ τὰ μάτια της, κ' ὕστερα νὰ κυττάζῃ γύρω σὰ φοβισμένη, κ' ἐξαφνα νὰ φεύγῃ γοργὰ σὰν ξαφνισμένη λαρίνα. Τὴν εἶχε κάψει ὁ Μῆτρος κ' εἶχε μοσχαναθρέψει μέσα της τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ τὴν ἔπαιρνε μιὰ μέρα γιὰ γυναϊκά του.

Ὁ Μῆτρος ὁ Ρουμελιώτης ἦτον ἀληθινὸ παλληκαρι κ' εἶχεν ὄλα τὰ χαρίσματα τοῦ παλληκαριοῦ· τὰ λόγια, τὴν ὁρμή, τὸ φιλότιμο, τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴν περηφάνειαν, τὴν ἀγάπη τῆς ζωῆς καὶ τὴν καταφρόνια τοῦ θανάτου. Ἐπέρασαν ἀπὸ θαλασσοδαρμούς, ἐγλύτωσαν ἀπὸ θαλασσοπνιξίματα. Μέτα ἔς τὸ πέλαγο ἀμέτρητο ἦτον τὸ κουράγιό του. Στὰ καλὰ καθούμενα, δὲν ἔδινε ἀρορμὴ σὲ κανένα. Μὰ νὰ μὴ τὸν πειράξῃ, νὰ μὴ τὸν ἔγγιξῃ ἐκεῖ ποῦ δὲν πρέπει· θὰ στὸ βουφούσε τὸ αἷμα μὲ μαχαιριαίς· δὲν ἔνοιωθε κομπουριαίς, δὲν ἐσυλλογίζονταν. Μιὰ φορὰ τᾶβχαλε μὲ δέκα εὐζωνάκια, Ρουμελιώταις, ἕνας κ' ἕνας· τοὺς ἔφερε κυνηγώντας ὡς τὴν καζάρμα. Ὁ Γιαννάκος ὁ Ταρνάναμας, ὁ Μάρκος ὁ Κανίνιας κ' ἡ Ταρία Ταρέλα, στοιχημάτιζαν μὲ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ πῶς ἦταν ἀντρειωμένοι· πῶς γεννήθηκε μὲ οὐρά· τὴν εἶδαν, ἔλεγαν. Ἀντρειωμένος ἦταν· τὸν κίνδυνο δὲν τὸν συνερίζονταν, τὴν ἀ-

ρώστια δὲν τὴν λαχτάριζε, τὸ Χάρο δὲν τὸν ἔτρεμεν. Ἐνας μόνον στοχασμὸς τοῦ ἔκοβε τὰ ὕπατα, τοῦ πάγωνε τὸ αἷμα τὸν ἐμαρμάρωνε. Δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ σημαδεμμένος. Τοῦ ποδαριοῦ του τὸ χτύπημα τοῦ κόστιζε πιότερο ἀπὸ κάθε συμφορὰ. Κάλλιο νὰ χανε βιός, κάλλιο νὰ τὸν εὑρισκαν χίλιων λογιῶν ἀρώστιας, παρὰ ν' ἀπομείνῃ σημειωμένος. Καλλίτερα ὁ θάνατος. Ἄν εἶνε νὰ γιατρευτῇ, νὰ γιατρευτῇ χωρὶς νὰ τ' ἀπομείνῃ σημάδι. Κι' ἂν εἶνε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι, νὰ μὴ σηκωθῇ στραβοπόδις· ὄλα κ' ὄλα! Ὁ Μῆτρος ὁ Ρουμελιώτης, χωρὶς καλὰ καλὰ νὰ τὸ νοιώθῃ, μονάχα ἕνα θεὸν ἐλάτρευε· τὴν Ἐμμορφιά! τὴν ἄγια τὴν Ἐμμορφιά τῆς λεβεντιῆς καὶ τῆς υἰεῖας, πῶχει ἐκκλησιὰ της τὸ κορμί. Καὶ ἄς τᾶβχαναν μὲ τὸ κορμί του ὄλα τοῦ κόσμου τὰ κακὰ· φτάνει νὰ μὴ τοῦ ἄφιναν τ' ἀχνάρια τοὺς σὰ βροσιὰ καὶ σὰ λέραι· κορμί σημαδικό, κορμί ντροπισμένο. Γιὰ παλληκάρια σὰν τὸ παιδί τῆς Δήμηνας εἶν' ἀτιμία ἡ ἀσχημιὰ!

Ἀπ' τὴ νυχτιὰ ποῦ χτύπησεν ὡς τὴν ἡμέρα ποῦ πρωτοκατέβη ἀπ' τὸ κρεβάτι γιὰ νὰ περπατήσῃ, πέρασαν τρεῖς μῆνες. Ἰπομονετικὰ τοὺς πέρασε τοὺς τρεῖς μῆνες. Ὁ γιατρός τοῦ εἶπε πῶς χωρὶς ἄλλο θὰ γιατρεύονταν. Ἄλλ' ἀμέσως ποῦ εἶδε πῶς τὸ πόδι του στράβωσε καὶ δὲν ἐλύγιζε κ' ἔστριψε τὸ γόνατο τὸ πονεμένο, καὶ πῶς αὐτὸς ἐκούτσαينه περπατώντας, ἀπελπίστηκε· τὸν ἔπιασεν ἕνα παράπονο καὶ τὸν ἔσφιξεν ἕνας καῦμός ποῦ δὲ μπορούσε καὶ γοαματικὸς νὰ τὸν ἱστορήσῃ. Ἐστειλε ἔς τὸν ἀνεμοτὴν γιατρὸ μὲ τὰ γιατροσόφια του κ' ἔπεσε βαρεῖα γιὰ νὰ πεθάνῃ. Τοῦ κάκου κύτταζε νὰ τὸν παραγορήσῃ ἡ μαῦρη μάνα του, ποῦ μέσα ἔς τοὺς τρεῖς ἐκείνους μῆνες γέρασε γιὰ δέκα χρόνια.

— Ἄσε τὰ λόγια, μάνα! Θὰ σάξῃ τὸ πόδι μου, ἢ δὲν τὴν θέλω τὴ ζωὴ. Σημειωμένο ἐμένα δὲ μὲ κράζουνε.

Κι' ὅταν μιὰ μέρα κάποιος ἀπ' τοὺς δικούς του θέλησε νὰ εἰπῇ:

— Αἱ! δὲν ἔχεις πιά τίποτε! μὴν εἶσαι παράξενος· ἔλα νὰ πάμε ἔς τὸ Μελίσσι· τὸ κορίτσι ἔκαμε ἔς τὸ μάτι γιὰ νὰ σὲ ἰδῇ!

Σκύλιασε ὁ Μῆτρος:—Μωρὲ νὰ μὴ σώσω νὰ τήνε ἰδῶ, ἂν εἶνε νὰ τήνε ἰδῶ σὲ τέτοια χάλια. Κάλλιο ἔς τὰ βουνὰ καλόγερος καὶ ῥημοσπίτας, πικρὰ γαμπρός μὲ στραβὸ πόδι!

Κ' ἔτσι τῆς καλῆς του ἡ ἐνθύμησι τοῦ ξάναψε τὸν καῦμό. Ποῦ νὰ πάῃ ἔς τὸ Μελίσσι, καὶ τί νὰ τὸν κάμουν σὰν πάῃ; Νὰ τόνε μπαλσαμώσουν καὶ νὰ τὸν καμάρουν; Νὰ τὸν κρεμάσουν ἔς τὸν τοῖχο γιὰ κόνισμα; Καὶ φαντάζονταν γαμπρὸ τὸν ἐαυτό του· νὰ τὸν τριγυρίζουν τὴν ὥρα τοῦ Ἡσαῖα κουτσὸ μὲ τῶνα πόδι· νὰ μὴ μπορῇ νὰ καθῆσῃ σταυροπόδι· στὸ φαῖ, νὰ μὴ

μπορῆ νὰ σύρῃ τὸ χορδὸν, νὰ τρέξῃ, ν' ἀντρευστῇ, νὰ παλέψῃ, νὰ χωρατέψῃ, νὰ γλεντήσῃ. Κ' ἔβλεπε τὸν ἑαυτὸ του καρaboκίρη 'ς τὴ καϊκάκι του, νὰ μὴ μπορῆ νὰ βρασταχθῇ 'ς τὰ πόδια του, ν' ἀκουμπᾷ σὲ ραβδί, νὰ κρατιέται ἀπὸ τὰ σχοινιά, νὰ καρτερῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὸ κάθε τι. Τῆς νύφης τῆς ἔταξαν λεβέντη, καὶ θὰ τῆς ἔδιναν τώρα σημειωμένον ἄνθρωπο! Δὲν τὸ καταδέχονται κι' ὁ ἴδιος νὰ τὴ σκλαβώσῃ· κι' ἂν δὲν τὸ δεῖξῃ αὐτῇ, κι' ἂν κἀνὴ τὴν καλόκαρδη, μέσα τῆς θὰ τὴν τρώῃ κρυφὸ μαράζι. Ἐτσο εἶν' ὁ κόσμος· κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο ἔθικκεν· κάλλιο νὰ φορτώνονταν τὴν πανοῦκλα, παρὰ σημαδιακὴ γυνίκα.

— Θὰν τὸ χάσω τὸ παιδάκι μου, ἔλεγε παρκαπονετικὰ ἡ Δήμαινα· ὄχι ἀπὸ τὸ πόδι του· ἀπ' τὸ ντέρτι τοῦ νοιώθει γιὰ τὸ πόδι του.

Κ' ἔκλαιγε κ' ἔκανε τὸ σταυρὸ τῆς. Κ' οἱ τρεῖς οἱ ἀχώριστοι δούλευαν καὶ τὸν εἶχαν πάντα 'ς τὸ νοῦ τους τὸν ἀφρευτομητσο, κι' ἄφιναν τὴ δουλειὰ γιὰ νὰ τρέξουν 'ς τὸ πλάγι του, καὶ τὸν συντρέφευαν καὶ τὸν παρηγοροῦσαν. Τοῦ κάκου δὲν ἤθελε ν' ἀκούσῃ τίποτε· τρεῖς μῆνες ὑπόμεινε· δὲν μποροῦσε πιά νὰ τὸ νοιώθῃ τ' ἄτιμο, ξεραμένο ἀπάνω του, κορμί· κ' ἐκεῖνο ἀπ' τὸ κορμί του. Θάδραρχε τὸ πριόνι καὶ θὰ τὸ πριονίζε. Θ' ἄρπαζε τὸ τσεκουρι καὶ θὰ τὸ πελέκαγε. Δὲν ὑπάραξε Θεός, τελείωσε!

Ἔπεται τὸ τέλος

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ

Υ π ο

Α Ν Δ Ρ Ε Ο Υ Δ Ω Ρ Η

Συνέχεια ἴδου σελ. 169

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Μαυρίκιος ἐδίσταζεν ἀκόμη:

— Σὲ ἠπάτησά ποτε, νέε; ὑπέλαβεν ὁ μάγος με ὑποκρίσιν· τόσον ὀλίγον εἶσαι ὄζυδρακίς, ὥστε νὰ μὴ διαβλέπῃς ὅτι καὶ ἐγὼ ἐπίσης ζημιούμαι καὶ θλίβομαι ἐξ αὐτῆς τῆς περιστάσεως; Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, προσποιήσου, ὅτι ὑποτάσσεσαι... Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον μας καταφύγιον.

Πεισθεῖς ὑπὸ τοῦ γηραιοῦ μάγου καὶ συναίσθανόμενος ἀφ' ἐτέρου, ὅτι δὲν ἠδύνατο εὐσυνειδήτως ν' ἀφίσῃ τοὺς Γουέβρους ἐργάτας ἐκτεθειμένους εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ διοικητοῦ, ὁ Μαυρίκιος εἶδεν, ὅτι πράγματι δὲν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἄλλην ἀπόφασιν παρὰ νὰ ὑποταχθῇ προσωρινῶς.

— Θὰ διακόψω τὰς ἐργασίας, εἶπεν, ἀλλὰ μάθετε ὅτι πράττω τοῦτο προσκαίρως καὶ διακαρτυρόμενος σφοδρῶς κατὰ τοῦ αἰσχροῦ αὐτοῦ ἐκείασιμου. Θὰ ὑπάγω εἰς Τεχεράνην, κύριε· θὰ ἴδωμεν ἐκεῖ ἂν ἔχετε τὰ δικαιώματα νὰ ἐνοχλήτε τοὺς ἐντίμως ἐργαζομένους. Ἄν δὲ ἡ ἐνέργειά σας εἶνε παράνομος, ἀλλοίμονον εἰς σας!...

— Κάμετε ὅ,τι θέλετε, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος. Ἐγὼ ὑπακούω εἰς τὴν ἐντολήν μου. Ἐχω διαταγὴν νὰ μὴ ἀπέλθω ἀπ' ἐδῶ, πρὶν ἰδῶ μὲ τὰ μάτια μου τοὺς ἐργάτας νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν τάφρον καὶ νὰ κινήσουν, ὅπως ἐπιστρέψουν εἰς τὴν κατοικίαν των. Περιμένω, λοιπόν!

— Παιδιά! ἀνέκραξεν ὁ Γκουσά-Νισίν μὲ φωνὴν διαυγῆ καὶ ἠερᾶν, ὁ Κύριός σας θέλει νὰ ἀφίσετε ἀμέσως τὴν ἐργασίαν. Ἐπιστρέψατε εἰς τὴν κατοικίαν σας· κύψατε ἐνώπιον τοῦ Ἥλιου τοῦ Κόσμου καὶ μὴ ἐρωτήσετε τὴν Εἰμαρμένην..

Μετὰ τοὺς ὀλίγους τούτους λόγους, πᾶραυτα

οἱ Γουέβροι, εὐπειθεῖς, ἄφωνοι, ἐξαισίως πειθαρχοῦντες, διέκοψαν τὸ ἔργον των εἰς τὸ μέσον, ἐποποθέτησαν τὰ ἐργαλεία των καὶ ἀνέλαβον τὰ ἐνδύματά των. Ἐπειτα ἐτάχθησαν ἐν σειρᾷ καὶ παρελεύοντες ἐνώπιον τοῦ μοβὲδ αὐτῶν ἐξεκίνησαν βυθίζοντες πρὸς τὸ ὄρος καὶ μετ' ὀλίγον ἐγένοντο ἄφαντοι ὅπισθεν ὑψώματός τινος.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε τότε ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ διοικητοῦ, ἡ ἐντολή μου ἔληξε καὶ ἀπέρχομαι.

— Δὲν σὰς ἐμποδίζω, εἶπεν ὁ Μαυρίκιος, Ἄριστομένη, συνόδευσε αὐτοὺς τοὺς κυρίους.

Ἐνῶ δὲ ὁ ὑπηρέτης συνόδευε τοὺς δυσσιώητους ἀπεσταλμένους, ἡ Αἰκατερίνη, ἥτις μόλις καὶ μετὰ βίας εἶχε συγκρατήσῃ τὰ δάκρυά τῆς, ἐρρίφθη κλαίουσα εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Μαυρικίου.

— Τί ἀχρεΐτης! εἶπε μετὰ λυγμῶν. Ἀλλὰ θὰ διαμαρτυρηθῆς, Μαυρίκιε, ἀλήθεια;... Κύριε Γκυγιών, γνωρίζετε σεῖς τὸ προσωπικὸν τῆς κυβερνήσεως;... εἶνε δυνατόν νὰ διαπραχθῇ τόσον τερατώδης ἀδικία, χωρὶς ὁ ἡγεμὼν νὰ μάθῃ αὐτὰς τὰς σκευωρίας;

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ ὑπολοχαγός, ἐστὲ βεβαία ὅτι θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι ἐξαρτάται ἐξ ἐμοῦ, ὅπως περιέλθῃ εἰς γνῶσίν του τὸ συμβάν. Ἡ λύπη ἦν αἰσθάνομαι ἀποχωριζόμενος ἀπὸ ὑμᾶς θὰ μετριοσθῆ, ἂν δυνήθῃ νὰ φανῶ κατὰ τι χρήσιμος πρὸς τὸν ἀδελφόν σας. Φαίνεται καὶ εἰς ἐμὲ ἀδύνατον τῶ ὄντι νὰ μὴ ἐπιπληχθῇ αὐστηρῶς ὁ διοικητὴς αὐτός, ὅταν γνωσθῇ εἰς τὰ ἀνάκτορα ἡ διαγωγή του.

— Εἶνε πολὺ εὐχάριστον, εἶπεν ὁ γηραιὸς Γουέβρος, ὅτι ὁ ὑπολοχαγός Γκυγιών ἔχει σχέσεις εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Σάχου· θὰ τὸν ἀκούσουν ὡς Φράγκον καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον πιστεύω